

בעזרת השם יתברך

**ספר**  
**חקי דעת**  
**על שחיטה וטריפות**

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

רמ"ו **שאלה** היכן מקום השחיטה כוושט. שם מכואר רכוושט מתחלת המקום שבשחוחתיו אותו מתכוון שיעור מתקמט ונעשה קמטים במקום השחיטה והחלל מתכסה עד מקום שישעיר שאין שם שיער ממש אלא העור מכפנים עליו חריצין כוושט כמי הכרס שקורין פאנצא ונראה כי' כמו שערות. וי"א שיש שם שיער שנודרין מכרס פנימי. שחט למעלה ממקום זה והוא מתחלת כני מעים שחיטתו פסולה והוי נבלה נמורה. וכ' השמ"ח דרואק אם מתה מאותה שחיטה אכל אם קורס שמתה שחטה כראוי במקום שחיטה אם נטרפה כשחיטת הא' ה"ל טריפה שחיטה ואם ניסב הוושט משהו או נפסק הקנ' כריכו במקום שחיטה אע"פ ששחט במקום אחר במקום שחיטה ה"ל נביל' ונ"מ בין נבילה וטריפה לענין או"כ ולענין ביצה כס' פ"ו ולענין חשור ס' קי"ט ולגורר הנא' כרב' שאסור משום נבילה או משום טריפה (ויעיי' בפ"מ בפתחי' לה"ש) ורואק נבלה וראי כנון כקנה משפוי כובע ולמעלה למטה במקום שאפילו ע"י אונס היא למטה מכנגד האונה וכוושט כתוך מקום שישער. אכל כוושט למעלה אפילו עד חכורו כלחי או קנה למעלה כשאנס כס' או שאנסה עצמה אינה כ"א ספק נבלה:

ולכרך על כיסוי כ' משא"כ אם הי' סכור שצריך לכרך לכסות חיבה וככרבה נתכוון גם על כיסוי כ' אין צריך לחזור ולכרך על כיסוי ב' כ"כ הפ"מ. כ' השמ"ח רכ"מ שנזכר כס' זה עוף חי' כיוצא בו. וכ"מ שנזכר מין אחר היינו ששחט כהמה או חי' והכיאי לו עוף או להיפך וכל מיני עופות מקרי מין אחר כנון יונים ותרגומים וברומה להם. וכן כל החיות מין אחר וכן כל הכהמות מין אחר כ"כ התב"ש ס"ס כ"ח:

רמ"ר **שאלה** שחט חי' ורוצה לשחוט בהמה היאך הרין ככרכת שחיטת הכהמה וכיסוי דם החי'. שם דרעת הש"ך רלרירן כס' כ"ח קורס הכיסוי צריך לכריס הריאה. נראה רישחט הכהמה תחילה ואח"כ יכסה החי'. יה"ה כעוף רינא הכי. אמנם הכל"י וברו"פ פוסקין כרמ"א רכיון רכהמה אין צריך כיסוי ראוי שיגמור מצוה ראשונה תחילה כ"כ השמ"ח. והוסיף עוד הפ"מ דאפילו אם רוצה לשחוט הכהמה במקום אחר ולא על דם החי' או העיף. וכ' עוד אפילו אם מכסה הראשונות בלא כרכה מחמת ספק אם חייב ככיסוי אפי"ה שוחט אח"כ הכהמה בלא כרכה ולא הוי הפסק ואם הי' לפניו כהמה וחי' או כהמה ועוף ישחוט הכהמה תחילה כדי שלא יפסוק בכיסוי בין שחיטה לשחיטה כ"כ הפר"ח וברו"פ וכ"כ השמ"ח כהיבא דאפשר ואם שחט הכהמה עופות וא"ו אין צריך לכסות עד אחר כ"כ שם שאז מכסה כולם ככרכה אחת. כ"כ השמ"ח כס' י"א:

**ועי'** כתשו' נוב"י חיו"ר ס' י"ד וכתשוכות שכו"י ח"כ ס' ל"ו וכשאנת ארי' ה' ברכות ס' כ"ו וכתשו' תפארת צבי ס' ג' וכתשו' חינוך כ"י ס' כ"ט וכ' יכתשו' פרי תבואה ס' ס"ו וכתשכ"ץ ח"כ ס' מ"ג וכתשו' זכרון' יצחק ס' ק"ה:

## סימן כ

רמ"ה **שאלה** עד היכן מקום השחיטה כצוואר. כס' כ' מכואר רלמעלה לצד הראש הוא השחיטה משיפוי כובע ולמטה שהוא כמו אצבע למעלה מטבעת הנרילה שעל פי הטבעת הנרילה העליונה על כולם יש שם כשר ופי הכשר עשוי חיתין ועל אותן חיתין כיסוי שרומה לעלה של הרס עצם א' מטבעת הנרילה ומכסה סביב זה הכשר כמו כובע שקורין (קנערפיל) וכאמצע זה העצם יש שיפוי א' כניף העצם שנקרא שיפוי. כובע. ולכתחילה צריך לשחוט למטה מטבעת הנרילה אבל כריעכר אפי' אם שחט כתוך החיתין ושייר מהם כל שהוא למעלה כשרה כ"כ הט"ו וש"ך. והשמ"ח כ' דרואק לצ"ג. ובעל נפש לא יאכל ממנו ואם שחט כתוך הטבעת אפי' לא השאיר כ"א מלא חוט (לאפוקי שיער) ולמעלה ע"פ כולי כשרה שמ"ח. ואם לא שייר כשיעור הנ"ל הר"ו מוגרמת. וכ' עוד רכמקום שנהנו לכפוף אוון הכהמה או החי' לצד הצוואר ובמקום סיומו שם שוחטין אין לכתל מנהגם. ולמטה שיעורו עד נגד ראש כנה האונה השמאלית רהייני כשהכהמה דועה יוצאת יותר מן הגוף משל צד ימין כ"כ הש"ך. וזה השיעור היא לחומרא פ"מ והתב"ש מחמיר עוד יותר רהיינו לאחר הנפיתה רהאונה או מתפשטין ביותר ואז משערנין. וסימני לשחיטה כחוז הוא כל אורך הצוואר כשתמשוך הכהמה צוארה לרעו' ככרכה ולא שתאנוס עצמה לפשוט צוארה יותר מרגילתה וכלכך שלא ימשכו הסימנים מלמטה כשעת שחיטה לנגד מקום הצוואר שרועה ככרכה לא ע"י ארס ולא ע"י כהמה עצמה וכ"ו ככהמה וחי'.

רמ"ו **שאלה** עד היכן שיעור תורכץ הוושט שאינו ראוי לשחיטה. שם מכואר רלמעלה ככהמה בלביא ה"מ כרי רוחב ר' אצבעות גדולים ממקום חכורו בלחי בנסה בין כרסה וחי'. וכ' השמ"ח ונ"ל ככרכה אפי' יש אצבע מצומצם וכעוף לפי גרלו וקטנו. ואם א"י בעיף ישתח' נגד מקום השחיטה בקנה. וסכלה כיד הקרמונים שככל. כהמה וחי' השיעור עד מקום שמניע שם אוון הכהמ' או החי' כשכופסין אותה ולמט' עד נגד של זפס ולא נגד ככלל. וסימן להבחין אם שחט כנגד של זפס אם נראה עוד לכן (כי עוד הפנימי רוושט לכן) כיריע שננע בו. ועוד סימן רכנג הופס אין בו שני עורות כמו כוושט כ"כ הט"ו:

רמ"ח **שאלה** כעוף עד היכן מקום השחיטה כוושט וקנה ותורכץ. שם מכואר רשיעורו רעוף למעלה כקנה כמו כקנה ככהמה וכנגדו כוושט ולמטה כוושט עד נגד אי' עד בין אנפים אם אין בו זפס רהיינו עד חלל הגוף וכנגדו כקנה ושיעור תורכץ הוושט למעלה הכל לפי גרלו וקטנו ואם א"י ישער נגד מקום השחיטה כקנה. כ"כ השמ"ח. ואין חילוק בין יינה לשאר עופות רככולן שיעורן שוה ולכתחילה לפי שאין אנו כקיאין כשיעורין אלו נכון לשחוט כאמצע הצוואר לארכו ראו יוצא מירי ספק:

רמ"ט **שאלה** כשוחט מן הצדדים או מן העורה. שם מכואר רכעינין החזיר הסימנים יורע שחתכם קורס שחתך המפרסת כ"ה רעת התב"ש ופ"מ. והט"ו כת' רחורה עצמה הוא היריעה. והש"ך פוסק רכחר סני או חורה או יריעה ופ"מ פוסק רחורה בלא יריעה לא מהני אכל יריעה בלא חורה מהני וכ"ו רואק כשוחט מן הצדדים אכל כשוחט כפני הצואר נגד הגרון או כיונים ששוחטים מן הצד ר"ה מורים רכחר סני:

רנ **שאלה** כשוחט שהי' אטר יר ועי"כ אינו שוחט כאמצע הצואר רק כאלכסון ומ"מ חותך בסימני, ולא נוגע כמפרסת. ש"י התייר אפי' לכתחילה ופשיטא שאין להעכירו כשכיל זה:

רנא **שאלה** אם לא היוו הסי' כלל ממקומם ונמצא הסימנים שחוטים והמפרסת עם החוט שכו חתוך אי לא תחזיר

שם מכואר דלכתחילה כשחיתות עוף יאחזו בסימנים בשתי אצבעות יפה שלא יהיו נשמטין לכאן ולכאן ויובל לשוהטן בהולכה ולא יבוא לידי דרסה ראפי' דרסה במשהו מן הוושט פסולה יכן אנו מטריפין כל דרסה בין במיעוט קמא בין במיעוט בתרא בין בקנה בין כוושט. ולא יניח האצבע על הסכין אלא יחזיק אותו בקתא כדי שלא ילדי דרסה. ובריעבר אם הניח האצבע על הסכין. כת' הפ"ח דכל שיועד לו שלא דרס מותר. וכת' השמ"ח רבה"מ אפי' במדינות אלו יש להקל והבה"י מתיר בה"מ ולצריך מצוה נכי מעשה שהי':

**רצו שאלה** אם לאחר ששחט רוב הסימנים החליד הסכין תחת מיעוט הנשאר משניהם או מאחד מהם ופסקו. שם מכואר דלדין המנהג להטריף כל חלדה בין במיעוט קמא בין במיעוט בתרא בין בקנה בין כוושט:

**רצו שאלה** אם החליד הסכין תחת מיעוט הראשון ושחטו ממטה למעלה ואח"כ נמר השחיטה כדרכה. וכן אם שחט רוב סימן אחר כבהמה אי בעוף לדין דפוסל שהי' דרסה חלדה במיעוט בתרא והחליד הסכין תחת מיעוט הנשאר ושחט סי' השני. או שחט מיעוט הראשון בחלדה תחת העור ושחט מיעוט קמא מלמעלה למטה ואחר כך שחט הנשאר בלא החלדה. שם מכואר דכ"ז שחיתותו פסולה. וכתב חש"ך דרוא בוושט אבל הקנה לא נאסר משום חלדה במיעוט קמא. והפ"מ הסכים עמו לדינא בה"מ להכשיר אם תפס הקנה לכדו והחליד או דרס במיעוט קמא ואף לדין (עי' סי' ב"ג):

**רצו שאלה** הנרמה כיצר. שם מכואר כנון חשוטת בקנה ולמעלה כמקום שאינו ראוי לשחיטה או שהתחיל לשחוט כמקום השחיטה ושחט מעט והטה הסכין ח"י למקום שחיטה לצד הראש או לצד הגוף. ולדין המנהג להטריף גם בהנרמה בין במיעוט קמא בין במיעוט בתרא בין בקנה בין כוושט כמו כדרכה רק דבהא חמור הנרמה מדרסה וכדרכה מפילין בה"מ אף במדינות אלו אי תפס הקנה לכדו כידו ודרס במ"מ. אבל כגמר' בה"מ במיעוט קמא אוי דקא ששחט אחר כך רוב הסימנים הנשאר במיקומו דהוה עכ"פ רובא כשחיטה ואז כשר בה"מ אבל אם הוסיף על המיעוט שהגרים והשלימו לרוב ופסק עור מלשחוט טריפה מדינא דמה שהגרים אינו מצטרף דלא מקום שחיטה הוא ב"ב השמ"ח:

**רצו שאלה** הנרים בקנה בתחלת שלישי ושחט כ' שלישים או שחט שלישי והגרים שלישי וחזר ושחט שלישי האחרון או הנרים שלישי ישחט שלישי וחזר והגרים שלישי האחרון. שם מכואר דלדין המנהג להטריף בכ"מ אפי' כשהוא וראי שלא ננע בוושט אלא בקנה לצד מעלה ואפי' בה"מ (עתב"ש). וכ"ש דרסה וחלד' דפוסל בין כשליש הראשון בין בשליש האמצעי:

**רצו שאלה** עיקור כיצר. שם מכואר כנון שנעקר הקנה לכדו או הוושט מהלחי ומהבשר או ששחט בסכין פגומה ונשמט דהיינו שנעקר מכת אדם או מעצמת אחר מהם או שניהם קודם נמר שחיטה או נשמט אחר מהם ואח"כ שחט השני. שם מכואר דשחיתותו פסולה. יאין חילוק בין בשעת שחיטה נעשה בין שנעשה מחיו ואפילו חלכ או כיצה שלו טריפה הם כגדלדלו רובן. כן דעת כל הפוסקים דלא כרמ"א. והשמ"ח כתב דאפי' חי יכ"ח אסורים חכצים וחלכל. ושם מכואר דלדין המנהג להטריף כל עיקור בין במיעוט קמא בין במיעוט בתרא בין בקנה בין כוושט אפי' כ"ש. אך דיקא בשעת שחיטה אבל אם נשמט קודם שחיטה אין אוסר אלא כאכילה. אם לא ראותו המועט שנשאר אינו כמקום א' אלא דמורמול ורוב נעקר. ודעת השמ"ח נראה דלעולם פוסל ואפי' נשאר המיעוט כמ"א:

**ש שאלה** אם נתלש הכשר עם הסימנים דהיינו שהבשר על הסימנים

**רצו שאלה** שחט מיושכ. שם הפ"מ מכיא כשם הכנה"ג רצריך להזהר לשוחטים שלא ישחטו מיושכ שהישיבה מכיאה לירי דרסה. וכדיעבר כת' הפ"מ דאין להחמיר בה"מ ואף בלא ה"מ יש לצרר אם יורע שלא דרס (וע"ל כסי' א' וכסי' ו' וכסי' ח' עור מדיני דרס' ורו"ק). וב' הכנה"ג מי שצריך לעמוד עליו מתחילה ועד סוף בנין בא"י ה"ש כעי נ"ס לענין דרסה:

**רצו שאלה** חלדה כיצר. שם מכואר כנון שהכנים הסכין בין סימן לסימן בין ששחט התחתון בהלכתו מלמעלה למטה וחזר והוציא ושחט העליון בין ששחט העליון ממטה למעלה שלא בהלכתו פסולה וה"ה אם הכנים הסכין תחת כ' הסימנים ושחטן שניהם מלמעלה למעלה או אחר מלמעלה למעלה ואחר מלמעלה למטה כ"ז ספק פסולה כ"כ הש"ך. וב' השמ"ח רכיון דלא מציגי שיעור לחלדה יש לאסור אפי' אם חוט השערה כסה קצת מהסכין כמקום שחיטה. ולכן יש להזהר כשצריך לכדוך מטלית על הסכין (כמכואר לעיל כסי' ו') שלא יכרוך צד העב מהסכין יותר מצד החזר דשחט ישחוט בהחזר כמקום שכנגדו כרוך למעלה וכיון דאינו מהסכין הו"ל כיסוי:

**רצו שאלה** החליד את הסכין תחת העור אי תחת צמר מסוכך כצואר הכהמה או תחת מטלית הקשור כצוארה או כדוך כאופן שלא ליפול מעל צוארה או שהמטלית מרובק כשעור ושחט. שם מכואר דשחיתותו פסולה. אך אם מטלית פרום על צוארה לפי שעה בנין שבא לשחוט ונפל מטלית ממנו על הצואר מקום השחיטה וכדומה לכתחילה יש ליהדר ובריעבר כשר. וב' השמ"ח רצריך ליהדר ליטול החבל מצואר הכהמה שלא יבוא קצת ממנו נגד הסכין כמקום שחיטה. וכן יש ליהדר ככששים שיש להם צמר מסוכך כצואריהם לתלוש הצמר המסוכך שלא יבוא לידי חלדה יגם כעופות יש למרוט הנוצות מה"מ (ויזהר שלא יצא דם כמכואר לעיל ס"ח כ"ג) ולא יחוש לצער בע"ח ולא יסמוך על ההכרל לכאן ולכאן ממקום שחיטה שאם יכואר על הסכין כשעת שחיטה אסור אף דיעבר. ואף שאינם מסוככים אלא שהצמר מודל כצואר. ואף ששוחט חוץ למקום צמר מודל מ"מ חיישינן ייתלוש ואף בסכין רחב מאוד. וב' בה"י דאסור מ"מ למרוט נוצות מכנה העוף מחיים לצורך כתיבה או לרכב אחרת משום צער בע"ח (ולענין למרוט ביו"מ ע' כיו"ד סי' ש"ח ובאור"ח סי' תצ"ח ובאה"ע ס"ה ה'):

**רצו שאלה** למעמים נמצא כשכלים שיש כצוארן כמו נלעקליך וכן בעוף שקורין אינדיק יש להם קרעלין. כתב וכ"ש רצריך ליטול כידי כרי שלא יבוא לידי חלדה: **רצו שאלה** אם אדם שוחט וחס על העור שלא יעשה בו טרע גדול ושוחט כראש הסכין ומתכסה בעור. שם

הרגיל אז אין חותך רק הקרום המרבק השיפוי השיפוי כובע ללחי. וכשנחתך הקרום הנ"ל נעשה עכשיו שמונים מסני שהסימנים נופלים למטה עד להעוף. לכן צריך השוחט ליתן הכחנה לזה. ויש נוהגים למשמש אם השיפוי כובע שם. ואם לא תהי' שם ימשמש אחר השיפוי כובע כי היא ניכרת כמו נכשושית וישחוט אחר הקנה כי העור רק וניכרת הקנה ע"י משמוש היד. ויש שכתבו להסתכל בפיו של העוף ולראות למטה משיפוי כובע. ואם משמש ולא הרגיש בירוע שהסימן ירד למטה וימנע מלשחוט מיד וימתין לה מעט וממ"נ לא יבא לירי פגיעה דאם לא יחזור לא ישחוט ותראה:

שי **שאלה** אם צריך לכרום מהגרמה. שם מבואר דהיבא דשחט למעלה או למטה פשיטא דצריך בריקה לראות שהם שחומין במקום השחיטה. י"ב"ע הוי ספק נבלה דאורייתא בלא ביק. אבל בשחט באמצע הצואר או סמוך לו א"צ לכרום אחר הגרמה. וכתב השמ"ח רב' הרנינים אלו אף בשוחט והיר ווריו הרבה. ויש לכרום אחר זה קודם שידרוק העוף מיד. ואם לא ככה תחלה בורק אח"כ ולא חיישינן שע"י פירבים נתרבח החתך. ודעת חש"ח משמע דבשוחט אפי' בלא נמצא שחוט אלא רוב לא חיישינן לנדרתה וכשר בבדיקה דאחר כך דרואא קנה שידך חשש זה. ודעת הלבוש וט"ו ופ"ח רלעולם כשר ברוב בבדיקה. והשמ"ח (יעוי' כתב"ש שם) העלה דכבהמה שפיר כשר ברוב בבדיקה דאח"כ. ובעוף רואא כשחוט כל הסימן א' ברוב גדול כמו שני שלישים ובמקום הפסד מרובה:

שיא **שאלה** נשחט בראוי וכא זאב ונטל בני מעי' והחזירן כשהם נקובות. שם מבואר דבשירה ואפי' יש נקבים הרבה שלא במקום שינוי תלינן בולחו בזאב ב"ב הש"ך (ועיין לקמן סי' ל"ו) כיון דנשחט' כחוקת היתר עומדת ירוב אין טריפות. הא ספק בשחיטה אסור אף שיצא מ"א כהיתר כיון דאח"כ נולד ריעותא. ואף דאיבא למיתלי אפ"ה אסור ואוקי אחזקה דבהמה כתיב ב"ב הפ"מ (ועיין בט"ו סי' ק"י ס"ס ט"ו רבשחטא אין מתירין מכה ס"ס. אבל התב"ש דכאן לא הכריע אי אמרי' ס"ס בשחיטה או לא וצ"ע בס"ס. ויעיין בבכירות דף ל' במהרש"א. ויש לעיין בדברי ט"ו ובכ"ז שם צ"ע). כתב בר"מ כל ספק בשחיטה ובדיקה שא"י המנהג ילך אחר המחמיר. ואם שעת הרחק כנון בע"ש וכה"נ או יש להקל ולפי שיקול הדעת עב"ל עיי"ש ס"ב:

שיב **שאלה** אם לא ראה שרובן שחומין דאסור אם מותר לחלוב כבהמה זו ולשחות חלבה. הגרע"א בחידושו מתיר החלב:

שיג **שאלה** אוזא שנשחטה והצואי הוושט לכרום כנהוג ולמחר הוציאו בני מעי' ובכללם הכבד נ"ב והניחם על המערכת ולאחר שעה כשלשחו חכבר לשרות במים מצא עלי' גרניר מהזהב כחצי לכנה קטן לא נודע מאין בא לשם ולאנראה שום רושם במקום כי הוי מונח עלי' ונלקט ממנה ולא ניכר שום חלודה על הזהב ולא שום מכה בהכבד או בשום אבר. הנחת"ס בתשובה סי' מ"ו מתיר. ועיין בתשו' בש"א חלק יו"ד סי' מ"ו ובזכ"ש סי' קמ"ד ובסי' דמ"ו:

שיר **שאלה** ניכר הוושט בשעת שחיטה נגד המקום ששחט בכר. שם בס"י ב"ו מבואר דאם ניכר קודם נמר שחיטת הוושט מריפה. אבל אם ניכר לאחר שחיטת ריבו אף לירין כשר דמה שנשחט בכר נבשר. ואף קודם שחיטת הקנה מ"מ אין מריפות

\* צנאק דיהא לא חישתן אלהיהם, כי אין יאן יבא להפסיק בין שני גלגלי השחיטה בידיה. וכן דעת האקושי דה' ארבעה ה' צנאק דיהא.

שמו **שאלה** שחט הקנה וניקבה הריאה קודם ששחט הוושט או ששחט הוושט וניקב בני מעי' קודם ששחט הקנה. שם מבואר דמריפה ריש מריפות לחצי חיות. וכתב הרשר"ם וכל"י דכבהמ' איירי דקא ראי בעוף כיון ששחט סימן אחד תו לא מיטרפא אם לא שניקב קודם רוב של אחד מהם:

שמו **שאלה** חתך מכהמה לאחר שנשחטה בראוי ועודנה מפרכת. בס"י ב"ו מבואר דאסור לאכול ממנה עד שתמות הכחמה. אבל לאחר שמתה מותר לאכול ממנה אפי' מה שחתך קודם שמתה. וצריך להריח יפה יפה ולמלחו יפה יפה יותר מכשר אחר שהרם כלוע בו יותר וחוזר ומדירו ואכלו בין מבושל בין צלי (ועי"ל סי' ס"ו) ובכלד שימתין עד שתמות י"א שחוא מראורייתא ומ"מ אין לוקין משום לאו שבכללות. וי"א מדרבנן וקרא אקמבת' בעלמא ויש להחמיר. כן כתב השמ"ח: שיו **שאלה** אי מותר לחתוך כשר מהנשחט בעור' מפרכת ליתן לנכרי לאכול שם מבואר דמותר. אבל אם נתנבלה בשחיטה או ישראל ששחט טמאה או נכרי במהורה אסור לחתוך ממנה קודם שתמות וליתן לנכרי אפי' לאחר שתמות אבל ישראל במהורה אפי' כבהמת נכרי ואפי' נמצאת מריפה מותר להאכילו אחר מיתת החי לעכו"ם ראהני להוציא מירי אמת"ח. אך בשעת הרחק ולצ"ג מותר למכור להם דם היוצא בשעת שחיטה בעורה מפרכת ב"ב רנמ"ר:

שיח **שאלה** נשברה המפרת לכר והחוט והבשר שלם. שם דעת הט"ו רכשר וכ"ש בשחורו השברים ונקשרו דבשר. וגדולה מזו מיפל ראפילו נשבר' המפרת ורוב בשר עמה אבל החוט קיים דבשר'. אבל כמה פוסקים חולקים עליו אבל הפ"ח ותכ"ש וחכ"צ ובכ"ז ותשו' חת"ס סי' ב"ג כולם מסכימים להט"ו דהכל תלוי בחוט וכיון שהחוט קיים כשר וכ"ב הכו"פ. והפ"מ כתב לרינא כנשבר' המפרת לחור כשירה אף בלא ה"מ. הא עם רוב בשר יש להחמיר באין הפסד מרובה וכה"מ להתיר ומ"מ לא חיישינן שמא נפסק זה החוט ונתרפא והל"ש מחמיר כנשבר המפרת ורוב בשר עמו אף בשחוט קיים (בס"י ל"ב בסופו): שים **שאלה** עוף הכא לפנינו וצוארו עקום כאלו הוי המפרת נשבר ונתרפא. שם ב' הכו"פ רבדקיין אם החוט כתובו שלם ואין בו ריעותא ורסקון וברומה כשר ואם לאו מריפה. (וכן משמע לרוב פוסקים הנ"ל. אבל מרבירי לב"ש תלוי בתוך ג' ימים ואין שום ריעותא ושינוי מראח ולא די בחוט לכר ועי' בס"י ל"ב):

שב **שאלה** באווא מטומה שניקב הוושט לחללו אם צריכים להשליך הכני מעיים וכל חאבדים וכל התלויים בוושט ובקנה או רמותר למוכר'. הגרע"א בחידושו ליו"ד חשיב דלרינא אסור למכור הכמ"ע לנכרי' (עיין בפ"מ בפתיחה לח"ט ובתשו' ברית אברחם מסי' כ"ג עד ב"ד):

שאלח